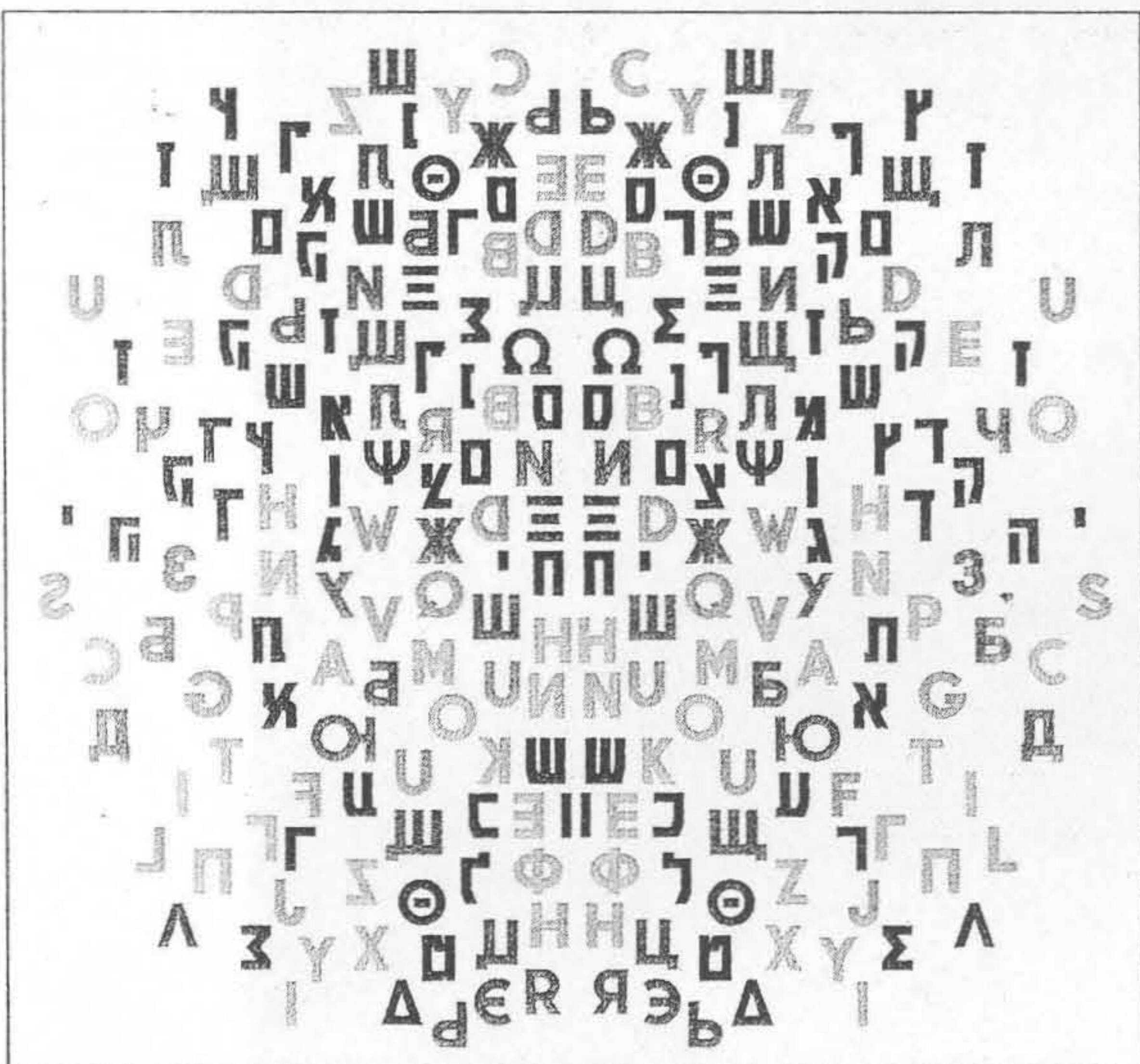

Jongleren met letters

Sinds 1968 brengt Gaston De Mey letters keurig in het gelid, uit elkaar gerukte zinnen of woorden die uitzwermen in strak geschilderde doeken. Het oeuvre past helemaal in de traditie van conceptuele taalkunstenaars en die zijn in België niet dik gezaaid. Meer nog: hij is zowat de enige van zijn generatie die zich zo consequent vastbijt in die minimalistische vormtaal.

▲ Gaston De Mey, 'Rorschach 8', 1998.

Sinds kort komt er wat leven in het Museum Felix De Boeck in Drogenbos, een ruim modern gebouw in de boomgaard achter de boerderij van de schilder die de geschiedenis inging als een pionier van de abstracte kunst en op latere leeftijd een mystieke figuratie van de grond probeerde te krijgen. Met een nieuwe artistieke directeur aan het roer worden er elke zomer jonge kunstenaars

losgelaten en elk najaar wordt de aandacht getrokken op 'vergeten momenten' uit de Belgische kunstgeschiedenis van de voorbije eeuw. Van de eerste tentoonstelling bleef de constructie achter waarop Vaast Colson in de plenzende regen '8 uur voor Felix De Boeck' stond te borstelen, een omslachtige manier van schilderen met een spiegelsysteem en veel kruipwerk. Gaston De Mey schildert rechttoe rechtaan zou je zeggen, maar er komen evenzogoed omwegen en kronkelingen aan te pas. Namen, citaten of een gedicht, alles wat hij leest of bewondert zit als een onzichtbare bodem in het werk. De letters van uiteengevallen woorden worden ogenschijnlijk at random door elkaar gegooid en terug tot de orde geroepen in heldere composities. Ze zijn met veel precisie uitgewerkt en spelen zich vaak af in graduele grijsnuances. In vroegere werken dansen de bouwstenen van de taal rond in cirkels of ze nemen netjes op rij bijna het volledige oppervlak in beslag. Sinds enige tijd worden ze, volgens het principe van de rorschachtest, meestal in een spiegellende compositie geschikt. Het kan eruit zien als een oogtest, maar ontcijferen hoeft niet. Gaston De Mey levert geen letterraadsels en bedrijft evenmin concrete poëzie. In België is hij één van de weinige kunstenaars die, vanuit zijn eigen geëxperimenteer in Eeklo, uiteindelijk aanknoopte bij de internationale conceptuele en minimale kunst van de jaren zestig: taalkunstenaars als Joseph Kosuth en On Kawara of Roman Opalka die onophoudelijk telt en ganse schilderijen vult met cijfers. Anderzijds wordt het oeuvre, wegens de ordening van de letterbrij, ondergebracht bij de constructivisten of de geometrische abstractie. ■ *Christine Vuegen*

Tot 23 december in het Museum Felix De Boeck, Kuikenstraat 6, Drogenbos, do-zo 10.30-17u., www.MuFDB.org.